

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Maroni. 265.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

lus, pudicitiae legislator & arbiter ad regium thronum ipsum euexit. Quocirca nos quoque nec calumniam, nec obrectationem, aliud quicquam eorum que graua & acerba esse videntur, graue esse existimemus: verum peccatum solum. Atque ita omnino aut in hac, aut in altera vita preciosissimas coronas consequemur.

Lampetio Episcopo. 264.

Vnusquisque eorum, qui hanc Epistolam lecturi sunt, de eo quod dicturus sum, ut volent, sentiat. Ego vero non Sacerdotij regulam nunc informare proponens, sed viam ad illud ferentem statuens, hoc aio, cum qui ad hoc imperium ante profiliit, quam Ecclesiasticarum sanctionum imperium sustinuerit, haudquaquam ad subditorum vtilitatem huiusmodi prouinciam persequi: hunc autem qui in subditi gradu atque ordine sese cum laude in iis virtutibus, quae antistitem decent, exercuit, maximum ad muneris sui administrationem bonum, hoc est experimentum habentem venire. Nam ille plusquam ipsemet mores suos composuerit, alios componere ac moderari aggrediens, a veritate aberrat: hic autem compositis primùm suis moribus, factoque rei periculo, ad moderandam aliorum vitam aptus & idoneus reperitur. Quandoquidem ille, antequam armis affluerit, imperator creati cupit: hic autem probi & elari militis officio functus, praestantior quoque & illustrior erit imperator. Atque ille quidem instruendi in aciem exercitus expertus & ignarus, tribuni militaris gradum sibi vendicat: hic autem in eiusmodi studiis versatus & excultus, tribunus designatur.

Maroni. 265.

Etiamsi sexcentas opum vias aperias, tamen, non dicam fatietatem, sed ne vias quidem, quas illae peragrant, inuenies. Si quidem eos odio habent, qui inexplebili

καινομοθεις και βαρβαροι, εις τον θρονον ανεγαγον αυτον τον βασιλικον. τοιχαρω και ημεις μητε σκεφαντια, μητε χατηροειαι, μητ' αλλοπι τω δολοιω τον ειναι δεινων, δεινον η γαμεθα, αλλα την αμαρτιαν μοιην, και παταις η ενταυθα, η οικεισε, τω πιαλφερατων σεφραων τευξομεθα.

Λαμπητια επισκοπω. σζδ.

Εκαστος μδν τω εντευξομδων τωδε τω γραμματι, ωσ εχει δεξησ περ τε λεηθησ μδν, εχεται εγω δε ορον μδν υπογραψαι ιερωσ υωσ νω δειγναωσ, πω δ' οδδν πω οπι ταω τω φερεσωσ οειζομδωσ, φημι, οπι ο μδν οπι ταω τω βαπιοι ελγωσ πω αρχησ, ωριν τησ τω θεσδωσ αρχησ αναχεσθαι, ορε επ' αγαθω τω αρχηδωσ πω οικονομωσ μετεσιν ο δ' εν υπηκοωσ, ταεσ τωσ αρχηκωσ εημυμασωμδωσ και ευδοκιμωσασ, αρεταισ, εις πω τησ λειτουργιασ δε χειρησιν, μεγισον αγαθον την εμωσειαι εχων, εχεται. Οκεινοσ μδν γαρ ωριν ρυθμοθινησ ρυθμζειν αλλωσ επηχειρωσ, τησ αληθειασ δε μαρτανει. ετοσ δε ρυθμοθεισ ωρεπρον, και τω απαγματοσ εν πειρα γενημδωσ, οπι τηδωσ οπι το ρυθμωσ αλλωσ ευρεθησεται. ετωειδ ηωσ οικεινοσ μδν ωρε τω εμμελετησαι τοισ οπλοισ, στρατηρωσ οιεται χειροτονησθαι. ετοσ δε ευδοκιμωσ στρατωτησ γινωμδωσ, ευδοκιμωστωσ εσται και στρατηρωσ, και ο μδν τωσ τακτικωσ ασωρωσ ων, ταξιαρχωσ ειναι ηγωται. ο δε εν γυμνασιοσ τοισ τοισ ασκηθεισ, τακτικωσ χειροτονειται.

Μάρωνι. σζε.

Ει και μωλεισ αναπμοισ ευπολεισ οδωσ, εφημι τον κορον. αλλ ουδε τασ οδωσ, ασ επιπορευεται, ευρησασ. μωσει γαρ τουσ απληστωσ τα λεηματα διακατασ

κοιτας, καὶ ἑπιφοιτᾶν αὐτοῖς οὐκ ἀνεχεται. φιλεῖ δὲ μάλιστα πάντων τοὺς ὀλιγοδείας καὶ αὐταρκείας τὸν ἑαυτὸν κοσμοῦντας βίον, ἀσμεδῶς αὐτοῖς ἑπιφοιτᾶ.

Στρατηγῶ μοναχῶ. σξγ.

Ὅταν εὐβελίας προσκαθηρουμένης πᾶσα ἡ τοῦ ἀνθρώπου δυνάμις υπεργήσῃ εἰς τὴν ἀρετὴν, πᾶσαν ἐκποδὴν ποιησαμένη σὴν καὶ μέλλουσαν, τότε δὴ τότε ὁ θεὸς εἰς τέλος ταῦτ' αἶψαι, ὁ καὶ τοὺς μὴ βελομένους αὐτὴν ἐλέει, εἰς τὸ ἐλεῆσαι ὡς δαδὴγων. οὐ γὰρ ἐστὶ τοῦ αὐτοῦ, τὸ μὴ σποδιδράσκοντα αὐτὴν εἰς αὐτὴν συναλῶναι, τοῖς δ' ἀφ' ἑαυτῶν ἐλομένοις, χεῖρα βοηθείας μὴ ὀρέγειν.

Ἀντιόχῳ. σξζ.

Βοίησας ἀγνοεῖν, ὅτι ὁ συνεχῶς τὰ λυπώτα πάθη τῆ σωματικῆς νικῶν τοῖς πρῶτοις ἀγαλλόμενος, τὸς πόνης ὑπὸ τῆς εὐφροσύνης λαθάνει κλεπτόμενος.

Ὠρείωνι μοναχῶ. σξη.

Πυθάνανος, ὅτι τῷ μὲν χήματι τῆς ἀγωνίας, ἐνὸς τῷ δ' ἀληθείᾳ, πάντων ἐκρήττισας τῶν ὀμιλικῶν. ὁ γὰρ τῶν μὲν ἄλλων εἰς ταπεινοφροσύνην περιχρηθεὶς, δ' εὐτερος δὲ σοῦ πεφηνῶς, πάντας ἡττημένους ἐδείξεν.

Ἀπολλωνίῳ ἑπισκόπῳ. σξθ.

Ἡ πείνα, ὅταν τὴν ἰκεσίαν ἀπμάσασα, ὅτι κατηργεῖται τρεπείη, καὶ τῆ συμφορᾷ εἰς φιλοφραγμοσύνην καταχρησθῆται, καὶ ἀφ' αὐτοῦ κατηγέσθῃ αὐτὴ ἰκετεῖα καὶ προσφύγος περιχρημα ἀναδέχεται, ἐλεῆσαι οὐκ αἶψα δικάα. διὸ καὶ ἡ τῆς δικαιοσύνης πηγή, ἔφη, οὐκ ἐλέησας πτωχὸν ἐν κείσῃ ἐλεῆσαι μὲν γὰρ δεόμενοι καὶ ἀντιβο-

auditate pecunias confectantur, nec ad eos venire sustinent. Contra omnium maximè illas amant qui parsimonia & frugalitate vitam suam ornant, lubentèrque ad ipsos ventitant.

Strategio Monacho. 266.

Cum probo consilio præunte omnis hominis vis, omni excusatione ac mora de medio sublata, ad virtutem inferuit, tū verò Deus, qui ad eam amplectendam etiam nolètes ac recusantes incitat, ad finè usque perducit. Neque enim consentaneū est, qui ipsam fugiètes ad eam compellat, eundem iis qui suapte sponte ipsam sibi amplectendam propofuerunt, auxiliarem manum minimè porrigere.

Antiochæ. 267.

Illud ignotare videris, eum, qui rabida corporis vitia perpetuò vincit, ob eiusmodi trophæa exultantem, præ voluptate ne labores quidem sentire.

Orioni Monacho. 268.

Audio te certaminis quidem specie vnum, reuera autem omnes æquales tuos superasse. Nam qui humilitatis ac modestiæ nomine aliis prælatus, te inferior esse compertus es, hinc scilicet omnes à te superatos esse demonstravit.

Apollonio Episcopo. 269.

Paupertas, cum supplicibus verbis contemptis ad accusandum se conuertit, atque calamitate ad negotium aliis faceffendum abutitur, aduersariique & accusatoris, non supplicis & opem implorantis speciem assumit, misericordia haudquaquam digna est. Vnde etià ipsemet iustitiæ fons his verbis vitur: Non misereberis pauperis in iudicio. Eius enim calamitate com-